

fjerde, femte Gang begaaet Tyveri eller Hæleri, og det er jo en bekendt Sag, at Lovgivningene for hyppigere begaaede Tyverier sætter betydelig stigende Straf. For de Andres Bedkommende var der derimod ikke Tale om Slikt. Det er den simple og naturlige Forklaring af den store Forskjel, der er i Straffene. Det er jo ogsaa let forstaaeligt, at da ifølge vort Straffesystem's Bestaendighed Jolt i det Hele ikke i Regelen komme i Tugthuset for første eller anden Gang begaaet Tyveri, men i Almindelighed først idømmes Tugthus for tredje eller fjerde Gang eller oftere begaaet Tyveri, er Befolkningen i disse Straffeanstalter i Regelen Banethye, hvad der selvfølgelig ikke gjør det lettere at have Tilshyn med dem eller at passe paa, at der ikke fra deres Side foregaar Misligheder af forskjellig Art; men for Resten har man under hele Sagen bestræbt sig for at spare de Fanger, der kunde antages at være bevægede eller forlebede til Misligheder af Ophsynet. Dette er ingenlunde Tilfældet med alle Fangerne. Mange af dem maa endogsaa betragtes som de, der have forledet Andre. De Fanger derimod, der maa antages at være forlebede af Ophsynet, har man som sagt bestræbt sig for at spare paa forskjellige Maader derved, at Undersøgelseskommissionen, saavidt det har været muligt, har undladt at inddrage disse Fanger under Undersøgelsen, og dernæst derved, at Ministeriet har undladt at sætte dem under Tiltale. Altsaa, de Hensyn til Humanitetskrav, som der kunde være Tale om at stille, støttet paa, at Fangerne kunde være bevægede af Ophsynet til at begaa disse Lovstridigheder, ere skete Jyldest, saavidt det har staaet i Regjerings Magt. Derimod har man paa den anden Side været saa streng som muligt imod Ophsynet. Det var været Undersøgelsesens Opgave, at ikke en eneste Ting, der kunde lægges Ophsynet til Last, maatte hengaa ustraffet. Derfor er Ophsynspersonalet inddraget under Undersøgelsen og sat under Tiltale selv for tilshyneladende mindre eller lidet betydelige Forseelser.

Hvad dernæst Spørgsmaalet om Appel i Sagen angaar, som jeg ligeledes tror, at den ærede Ordfører berørte igaar, skal jeg hertil bemærke, at det Spørgsmaal, hvorvidt Sagen vil blive appelleret eller ikke, er endnu ikke afgjort. Naar den ærede Ordfører igaar forudsatte, at der ikke vilde blive Spørgsmaal om nogen Appel af Sagen, eller at Sagen ikke skulde appelleres, beror det paa en Misforstaaelse, en Misforstaaelse, som formodentlig er fremkommen ved, at det i et Blad og maasse i flere Blade har været sagt, at alle de Tiltalte have afvisseret ved

Dommen; men det er for det Første ikke rigtig, thi det have de ikke; for Udskillige af de Tiltalte er Dommen maasse endnu ikke forkyndt, fordi de ikke opholde sig paa Stedet. Det er altsaa kun endel af de Tiltalte, som have afvisseret ved Dommen, men dernæst er det Spørgsmaal endnu aldeles ikke kommen til Afgjørelse, om man fra det Offentliges Side vil finde Grund til at appellere Sagen. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Appel staaer Forholdet, som de Herrer vide, saaledes, at man først skal spørge Tiltalte, om han ønsker Dommen appelleret, eller om han vil afvisseret ved Dommen. Dersom han forlanger Sagen appelleret, er dermed Spørgsmaalet om Appellen ude; thi saa skal den appelleres, det er han berettiget til at forlange. Men naar den Tiltalte erklærer, at han vil afvisseret ved Dommen, kommer det næste Spørgsmaal, om det Offentlige for sit Bedkommende ønsker den indanket eller ikke, men derom kan der selvfølgelig ikke være besluttet Noget, thi den første Betingelse for, at det kan ske, er, at der maa være erhvervet Oplysning om, hvorvidt de Tiltalte og hvilke af dem der ville afvisseret ved Dommen eller ville have den appelleret. Forøvrigt skal jeg ikke tilbageholde den Bemærkning allerede her, at jeg vistnok vil finde mig foranlediget til at forlange Dommen indanket for Højesteret, idetmindste for Inspektørens og maasse tillige for flere af de Andres Bedkommende. Hvad iøvrigt Spørgsmaalet om at appellere Dommen angaar, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at der foreligger et Tilfælde for en hel Del Aar tilbage, som er ganske i Analogi med dette, nemlig en Sag mod Inspektøren i Viborg, som havde gjort sig skyldig i omtrent et lignende Forhold, og han blev i første Instans kun dømt til Mulkt, og denne Dom blev ikke appelleret, men man afvisserede derved. Manden fik naturligvis sin Afsted, og der blev i 1864 bevilget ham en Understøttelse af Rigsdagen. Det var i 1864, altsaa ogsaa en gammel Historie. Men, som sagt, i dette Tilfælde skal jeg ikke tilbageholde den Udtaalelse, at jeg agter at indbringe Sagen for Højesteret, i det Mindste for Inspektørens og muligvis ogsaa for flere af de Andres Bedkommende; om det sidste Punkt, hvor mange af de Andre, kan jeg ikke udtale mig for Diebliffet; thi det kommer naturligvis an paa mere detaillerede Undersøgelser af det Hele. Jøvriat er det en Selvfølge, at der ikke kan være Tale om, at den nuværende Inspektør mere kan indtræde i sin Embedsstilling; han er i Overensstemmelse med Lovgivningens Regler suspenderet, saalænge Undersøgelsen staaer paa, men naar